

Tussen Krakau en Panama City

IJD en Jeunes Cathos organiseren samen een internationale Taizéontmoeting in Brussel

- ▶ Diocesane versie moet geest Wereldjongerendagen levend houden
- ▶ In ons land kende het concept al diverse vormen
- ▶ Jeugddienst mikt met Taizé ook op jongeren uit buurlanden

Christof BOUWERAERTS

Vorige maand sprak paus Franciscus in een videoboodschap de jongeren toe die komende zondag, 9 april, zullen deelnemen aan de diocesane Wereldjongerendagen (WJD). Die vinden in de regel plaats in het palmzondagweekend in de jaren dat er geen internationale Wereldjongerendagen worden gehouden. De organisatie van die diocesane WJD is in handen van bisdommen of kerkprovincies, maar het thema bepaalt de paus.

De eerstvolgende internationale WJD vinden plaats van 22 tot 27 januari 2019 in het Latijns-Amerikaanse Panama City. Thema van die editie wordt een citaat van Maria, moeder van Jezus, uit het evangelie volgens Lucas: „Zie de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord.” Ook tijdens de diocesane WJD straks en in 2018 staat de moeder Gods centraal. In zijn videoboodschap verwijst de paus daarnaast uitdrukkelijk naar de bisschoppensynode van 2018 die over de jongeren zal gaan.

In ons land kozen IJD Jongerenpastoraal Vlaanderen en Jeunes Cathos aan Franstalige zijde voor een regionale Taizéontmoeting in Brussel in het weekend

van Palmzondag. „We voorzien een programma met gemeenschappelijk gebed, workshops en uitwisseling in kleine groepen”, legt Annelien Boone, directeur van IJD uit. „Op zaterdagochtend geeft een broeder van Taizé een Bijbelmeditatie en 's avonds houden we een zogenoemde *Wake van het licht* in de basiliek van Koekelberg. Op zondag vieten we dan de palmzondagliturgie. Deelnemers overnachten bij gastfamilies. Ook *frère Alois*, de prior van Taizé, is erbij.”

Het enthousiasme voor de WJD was in onze contreien niet altijd even laaiend. Toen Johannes-Paulus II het evenement eind jaren 1980 lanceerde, nam de toenmalige Vlaamse Katholieke Jeugdraad uitdrukkelijk afstand van dat pauselijke initiatief. De internationale editie van 1997 in Parijs deden die houding echter omslaan en vandaag zijn de WJD niet meer weg te denken uit de Vlaamse jeugdpastoraal.

Voor Wereldjongerendagen werken jeugddiensten samen met protestanten

Sinds 1998 kenden de plaatselijke WJD al diverse vormen. In de initiatieven *Stap voor Stap* en, vanaf 2006, *Pelgrim* stond elk jaar een voettocht centraal. Jongeren trokken in groepjes op naar Brussel en maakten onderweg tijd voor gesprek, getuigenissen en andere werkvormen. In de basiliek van Koekelberg ontmoetten de pelgrims van beide landsdelen elkaar voor de palmzondagliturgie.

In 2013 schakelden IJD en de Franstalige collega's over op een nieuwe formule onder de naam

Wereldjongerendag, in het enkelvoud. Die werd eerst aan Vlaamse zijde georganiseerd, in Sint-Niklaas. Op het programma stonden workshops, een gebedswake met biechtgelegenheid, de palmzondagviering en overnachting bij gastgezinnen uit de plaatselijke geloofsgemeenschap. In 2014 was het Waalse Gembloux aan de beurt voor de tweede editie. De opkomst bleek echter tegen te vallen en in 2015 werd geen Wereldjongerendag meer georganiseerd.

Dat de jeugdpastorale diensten dat concept nu koppelen aan een Taizéontmoeting, lijkt dan ook geen toeval. „Na het succes van de Taizéontmoeting in januari 2008 vroegen velen om een vervolg”, zegt Annelien Boone. „Bovendien laat de samenwerking met Taizé ons ook toe het initiatief open te stellen voor jongeren uit Nederland, Duitsland, Frankrijk en Luxemburg.”

Nieuw is ook dat de katholieke jeugddiensten dit jaar samenwerken met de protestantse gemeenschap. In de week vóór de ontmoeting vinden op diverse plaatsen in het land trouwens al Taizégebeden plaats.

Of het vernieuwde concept zal aanslaan, valt af te wachten. Annelien Boone blijft alvast overtuigd van het belang van dergelijke massabijeenkomsten. „Bedoeling is het vuur van de internationale Wereldjongerendagen brandend te houden”, zegt ze. „Wanneer gelovige jongeren elkaar ontmoeten, dan bemoeiden en inspireren ze elkaar. Die bronmomenten doen altijd deugd en zijn een houvast voor je dagelijkse leven.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Dat onrecht mogen we nooit meer dulden

„Eén van de zwartste bladzijden uit de geschiedenis van onze Kerk. Zo moeten we terugkijken op het afschuwelijke seksuele misbruik van kinderen waaraan sommige priesters en geestelijken zich schuldig maakten. Onbegrijpelijk. Ondraaglijk. Onaanvaardbaar. Er zijn te weinig woorden om uiting te geven aan onze afschuw voor dat onrecht. Men kan niet verder van de christelijke idealen afdwalen, dan door zich te bezondigen aan zo veel onrecht ten aanzien van de meest kwetsbaren.

Toch is het gebeurd. Niet aan de andere kant van de wereld, maar hier, bij ons. Niet in een ver en duister verleden, maar slechts luttele decennia terug. De slachtoffers leven onder ons, al kennen we hen vaak niet. Voor hen blijft de gruwel levenslang in hun ziel gegrift. We kunnen ons amper inbeelden hoe het voor hen was en nog steeds is.

Als woorden tekortschieten, is het beter om te luisteren. Dat is wat we deze week doen. We nodigden twee slachtoffers van seksueel misbruik in de Kerk uit voor een gesprek. Bisschop Johan Bonny was meteen bereid hen te ontvangen. Drie uur lang werd er open en eerlijk gepraat over wonden die nooit helemaal genezen. Geen onderwerp werd uit de weg gegaan. Het ging dus ook over een Kerk die decennialang de slachtoffers miskende.

Voor onze redacteur, die nochtans al jaren meedraait, was het een van haar moeilijkste opdrachten ooit. Hoe vat je jaren van pijn, verdriet en frustratie samen op een krantenpagina? Haast onbegonnen werk. Toch brengen we u deze week het verslag van die ontmoeting (zie bladzijde 7). De slachtoffers krijgen het woord, de bisschop luistert nederig. „Al wie erover wil praten, was en is hier welkom. Ik ben er voor hen”, benadrukt Johan Bonny. Dat is de juiste houding.

De Belgische Kerk heeft zich na vele jaren van nalatigheid stevig herpakt. Het schandaal-Vangheluwe was het keerpunt. Toen in 2010 bleek dat een bisschop zich had bezondigd aan seksueel misbruik, werd de Kerk bruusk wakker geschud. De Belgische bisschoppen namen het heft in handen. Slachtoffers konden zich melden, hun verhaal werd eindelijk gehoord. De Kerk erkende haar verantwoordelijkheid. Tegemoetkomingen werden betaald, ook al waren de feiten vaak verjaard en de daders overleden. Geen enkel bedrag kan het onrecht herstellen, maar de erkenning maakte verwerking mogelijk.

Daarmee is de kous niet af. Deze schandvlek kan nooit worden uitgewist. Dit is geen probleem dat we snel even kunnen regelen. We dragen het verleden collectief met ons mee als kerkgemeenschap. Laten we erover waken dat we de slachtoffers steeds weer de erkenning geven waarop ze recht hebben. Laat niemand ooit zeggen: „Ah, het is allemaal zo lang geleden.” Of, erger nog: „Moeten we de Kerk nu echt zo door het slijk halen?” Dat soort reacties is volstrekt ongepast. Daarvan moeten we ons met z'n allen bewust zijn.

Marc De Bosscher en Emmanuel Henckens moesten die reacties nochtans vaak horen. Dat ze vandaag bereid zijn om in *KERK & leven* te getuigen, is tegelijk moedig en belangrijk. Moedig, omdat ze veel leed moesten overwinnen om dat punt te bereiken. Belangrijk, omdat hun lotgenoten zich kunnen optrekken aan hun getuigenis. Bovendien is hun getuigenis noodzakelijk om één ding diep in onze geesten en harten te printen: dit mogen we nooit meer laten gebeuren.

Aanstaande zaterdag (8 april, om 11 uur) is er in de basiliek van Koekelberg een erkenningsviering voor en met de slachtoffers, een initiatief van de Werkgroep Mensenrechten in de Kerk, samen met de bisschoppen. U bent daar hartelijk welkom.„

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

De Wereldjongerendag in 2013 deden IJD en Jeunes Cathos ook al samen. © Kristof Ghyselinck